

НОЦНА СТРАЖА

АО

**TERRY PRATCHETT
NIGHT WATCH**

© Terry and Lyn Pratchett, 2002

First published in 2002 by Transworld Publishers.

Transworld Publishers is part of the

Penguin Random House group of companies

cover illustration copyright © Paul Kidby

DISCWORLD® is a trade mark registered by Terry Pratchett

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до нарушавания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

НОЩНА СТРАЖА

© Архонт – О, 2022

Всички права запазени.

Автор: © Тери Пратчет

Корица: © Пол Кидби

Превод: © Владимир Зарков

Редактор: Лилия Анастасова

Коректор: Ива Стефанова

Предпечат: Студиото на А

Издател: Архонт – О

Английска, второ издание

ISBN 978-954-422-135-5

ТЕРИ ПРАГЧЕТ

НОЩНА СТРАЖА

София, 2022

Сам Ваймс въздъхна, когато чу писъка, но си довърши бръсненето, преди да предприеме нещо по въпроса.

Облече куртката си и спокойно излезе навън. Беше прекрасно утро на късната пролет, пееха птици, жужаха пчели. Небето обаче беше сиво, буреносните облаци на хоризонта носеха дъжд. Въздухът вече беше нажежен и тежък. В старата помийна яма зад бараката на градинаря един младеж размахваше ръце, за да се задържи над повърхността на водата.

Е... над повърхността на това, което имаше в ямата.

Ваймс спря на известно разстояние и запали пура. Вероятно нямаше да е благоразумно, ако бе доближил пламъчето към ямата. Падането на тялото от покрива на бараката бе пробило твърдата кора на повърхността.

– Добро утро! – поздрави той бодро.

– Добро утро, Ваша Светлост – отвърна усърдният плувец.

Гласът се оказа по-звънък, отколкото очакваше, и той осъзна, че за разлика от друг път младежът в ямата всъщност е девойка. Това не беше съвсем неочаквано (в Гилдията на убийците знаеха добре, че жените най-малкото не отстъпват на другия пол в изобретателните убийства) и все пак положението се промени донякъде.

– Струва ми се, че не се познаваме – отбеляза Ваймс. – Макар да се досещам, че вие знаете кой съм. А вие сте?...

– Уигс, сър – осведоми го плуващата. – Джокаста Уигс. За мен е чест да се запозная с Ваша Светлост.

– Уигс, значи? – промълви той. – Прочута фамилия в Гилдията. Впрочем достатъчно е да се обръщате към мен със „сър“. Веднъж май счупих крак на баща ви, ако не греша?

– Вярно, сър. Той ме помоли да ви предам поздравите му – сподели Джокаста.

– Не сте ли малко младичка, за да ви поверят такъв договор? – усъмни се Ваймс.

– Няма договор, сър – увери го тя, без да прекратява движенията си и за миг.

– Стига де, госпожице Уигс. Цената за главата ми е най-малко...

– Сър, Гилдията временно я отмени – Прекъсна го упоритата плувкиня. – Засега сте изваден от списъка. В момента не приемат договори за вас.

– Олеле, защо така?

– Не бих могла да знам, сър – призна госпожица Уигс.

С търпеливото си упорство бе стигнала до края на ямата, но сега откриваше, че тухлената стена е в чудесно състояние, твърде хлъзгава и без удобни местенца за хващане. Ваймс също знаеше това, защото няколко часа от един следобед се беше трудил положението да е точно такава.

– Тогава защо ви изпратиха?

– Госпожица Банд ме прати да се упражнявам, сър – заяви Джокаста. – Впрочем тези тухли са доста хитро подредени, а?

– Да, така е – потвърди той. – Да не сте се държали грубо с госпожица Банд напоследък? Да не сте я ядосали?

– О, не, Ваша Светлост. Тя обаче ми заяви, че ставам прекалено самоуверена и ще имам полза от малко практически занимания за напреднали.

– Аха, схванах.

Ваймс се опитваше да си припомни госпожица Алис Банд, една от по-строгите преподавателки в Гилдията на убийците. Както чуваше, много наблягала на практическите упражнения.

– Значи... тя ви изпрати да ме убиеете? – уточни той.

– Не, сър! Това е упражнение! Дори не си нося стрели за арбалета! Само трябваше да намеря позиция, откъдето да се прицеля във вас и да се върна да докладвам.

– И тя щеше ли да ви повярва?

– Разбира се, сър – обиди се Джокаста. – Честта на Гилдията ме задължава, сър.

Ваймс си пое дъх с пълни гърди.

– Вижте какво, госпожице Уигс, през последните години немалко от вашите приятелчета се опитваха да ме убият в дома ми. Както сигурно се досещате, това не ми допада особено.

– Много добре ви разбирам, сър – отвърна Джокаста.

Тонът ѝ подсказваше колко е наясно, че единствената надежда да се измъкне от сегашните затруднения е в доброто желание на човек,

който няма никаква сериозна причина да се настрои доброжелателно.

– Затова бихте се изненадали, ако знаехте какви капани са заложени навсякъде – продължи Ваймс. – И някои от тях са много добри, макар да звучи като самохвалство.

– Сър, изобщо не очаквах керемидите на бараката да се разместят така.

– Плъзгат се по добре смазани релси – просвети я той.

– Чудесно измислено, сър!

– Немалка част от капаните водят към сигурна гибел – допълни Ваймс.

– Значи ми провървя, сър, че паднах точно тук, а?

– О, това място също е гибелно – възрази той.

Въздъхна. Наистина искаше да ги обезсърчи, за да не опитват, но... чак да го махнат от списъка? Не че му харесваше по него да стрелят закачулени фигури, наети временно от многобройните му всевъзможни врагове, но открай време го смяташе за някакъв източник на увереност. Показваше му, че дразни богатите и нагли типове, които трябва да бъдат дразнени.

Пък и не беше трудно да надхитри Гилдията на убийците. Те си имаха строги правила, които спазваха съвсем почтено, а това много допаднаше на Ваймс, защото в някои практически области на живота той не се придържаше към абсолютно никакви правила.

Извадили го от списъка, тъй ли? Според мълавата само още една личност липсваше в този списък – лорд Ветинари, патрицията. Убийците вникваха в политическите игрички на града по-умело от всички останали. Премахнат ли ти името от списъка, значи се досещат, че твоята кончина не само ще провали играта, но и ще потроши на парчета игралната дъска...

– Сър, ще съм ви благодарна, ако ме извадите от тук – обади се Джокаста.

– Какво? А, да. Извинявайте, но съм с чисти дрехи – отвърна Ваймс. – Щом обаче се върна в къщата, ще заръчам на иконома да дойде тук с подвижна стълба. Какво ще кажете?

– Най-сърдечно ви благодаря, сър. Приятно ми е, че се запознахме, сър.

Той се отправи обратно към къщата. Извън списъка ли? Те допускаха ли човек да обжалва подобно нещо? Вероятно си мислеха, че...

Уханието го обгърна.

Той погледна нагоре.

Над него цъфтеше люляк.

Ваймс се ококори.

По дяволите! По дяволите! По дяволите! Всяка година забравяше. Е, не беше така. Никога не забравяше. Просто прибираше спомените подобно на стари сребърни прибори, които не искаше да потъмнеят. И всяка година те се появяваха остри и искрящи, за да го пронизват право в сърцето. Точно днес ли трябваше...

Посегна нагоре и ръката му затрепери, когато хвана цвета и внимателно отчупи клончето.

Помириса го. Постоя така с празен поглед. После грижливо понесе люляковото клонче към гардеробната.

За този ден Уиликинс му бе подготвил официалната униформа. Сам Ваймс я загледа с недоумение, после си спомни. Комитетът на Стражата. Вярно. Старият очукан нагръдник не подхождаше, нали... Не и за Негова Светлост, херцога на Анкх, командира на Градската стража сър Самюъл Ваймс. Лорд Ветинари се бе изказал съвсем недвусмислено по въпроса, вдън земя да пропадне, дано!

И втори път вдън земя да пропадне, защото за жалост Сам Ваймс виждаше в това някакъв смисъл. Мразеше официалната униформа, но напоследък не представляваше само самия себе си. Сам Ваймс можеше да се явява на срещи със старата си броня, дори сър Самюъл Ваймс обикновено опитваше да си остане по всяко време с всекидневната униформа, но един херцог... ами един херцог имаше нужда да е поизлъскан. Не беше редно задникът му да се показва от гащите, ако се среща с чуждестранни дипломати. Всъщност дори обикновеният стар Сам Ваймс не допускаше задникът му да се показва от гащите, но дори да го правеше, никой не би започнал война заради това.

Все пак обикновеният стар Сам Ваймс не се предаде без борба. Отърва се от повечето пера и от идиотския впит клин, накрая постигна парадна униформа, в която поне личеше, че принадлежи към мъжкия пол. Но на шлема имаше златна

украша и оръжейниците, изпълнили поръчката, бяха изработили нов нагръдник с безполезни златни орнаменти по него. Щом облече униформата, Сам Ваймс се чувстваше класов предател. Мразеше да го смятат за един от хората, които носят глупаво украсена броня. От самата позлата започваше да го гризе съвестта.

Въртеше люляковото клонче в ръцете си и отново вдъхна замайващото ухание. Да... невиннаги беше така...

Някой каза нещо. Той вдигна глава.

– Какво?! – излая Ваймс.

– Ваша Светлост, осведомих се дали Нейна Светлост е добре? – промълви икономът стреснато. – А вие добре ли се чувствате, Ваша Светлост?

– Какво? О, да. Не. Нищо ми няма. Както и на Нейна Светлост, да, благодаря. Надникнах там, преди да изляза на двора. Госпожа Доволсън е при нея. Казва, че нямало да е съвсем скоро.

– Въпреки това, Ваша Светлост, вече наредих в кухнята да са готови с големи количества гореща вода – сподели Уиликинс, докато му помагаше да нагласи позлатения нагръдник.

– Да... Според теб защо ли им трябва толкова много топла вода?

– Не знам, Ваша Светлост – отвърна икономът. – И вероятно е по-добре да не разпитваме.

Ваймскимна. Макар и тактично, Сибил вече съвсем ясно даде да се разбере, че точно в този случай неговото присъствие не е необходимо. И той си признаваше, че малко му олекна.

Подаде люляковото клонче на Уиликинс. Икономът го взе, пъхна го в сребърна тръбичка с вода, която щеше да поддържа цветчетата свежи много часове, и го закрепил на един от ремъците на бронирания нагръдник.

– Времето си минава, Ваша Светлост, нали? – подхвърли той, заел се да изтупа господаря с малка четка.

Ваймс си извади часовника.

– Няма спор. Слушай, ще намина през участъка на път към двореца, ще подпиша каквото се е събрало и ще се прибера колкото се може по-скоро, бива ли?

Уиликинс го изгледа с почти неподобаваща на иконом загриженост.

– Ваша Светлост, убеден съм, че с Нейна Светлост всичко ще е наред. Разбира се, тя не е... не е....

– ... млада – довърши Ваймс.

– Предпочитам да кажа, че е малко по-богата на години от повечето жени, които раждат за пръв път – невъзмутимо изрече Уиликинс. – Но тя е дама с прекрасно телосложение, ако нямате нищо против да го спомена, а в нейния род по традиция почти не е имало затруднения при раждане... Несъмнено Нейна Светлост би предпочела да знае, че тичате подир злосторници, вместо да протърквате дупка в килима на библиотеката.

– Май си прав. Ъ-ъ... о, да. Уиликинс, една девойка усъвършенства кучешкия стил на плуване в старата помийна яма.

– Щом казвате, Ваша Светлост. Незабавно ще изпратя там момчето от кухнята с подвижна стълба. Да има ли съобщение до Гилдията на убийците?

– Добра идея. Тя ще се нуждае от чисти дрехи и баня.

– Ваша Светлост, дали все пак маркучът в старата миялна няма да е по-подходящ? Поне като начало?

– Навреме се сещаш. Погрижи се. А сега трябва да тръгвам.

В претърпаната главна канцелария на участъка на Стражата, разположен в Двора на Псевдополис, сержант Колън разсеяно нагласи люляковото клонче, което бе забучил на шлема си вместо перо.

– Големи чудаци стават, Ноби – промълви той, докато прелистваше вяло книжата, събрали се за тази сутрин. – Тъй си е с ченгетата. И на мене ми се случи, като се пръкнаха моите хлапета. Човек става корав.

– Как тъй корав? – учуди се ефрейтор Нобс, може би най-добрият жив пример, че е възможен плавен еволюционен преход между хората и животинския свят.

– Ами-и... – проточи Колън и се облегна на стола. – Един вид... абе, като стигнеш нашата възраст...

Взря се в Ноби и се подвоуми. Ефрейторът от години определяше възрастта си „горе-долу

на тридесет и четири“. В семейство Нобс не си падаха много по точното броене.

– Исках да кажа, че когато мъж стигне... до определена възраст – опита отново, – знае, че светът никога няма да бъде съвършен. Вече е свикнал, че светът си е малко... малко...

– Дефектен ли? – подсказа Ноби.

Зад ухото му, на мястото, което обикновено беше запазено за папироската, също имаше вехнеш люляк.

– Именно – потвърди Колън. – Един вид никога няма да е съвършен, ама правиш, каквото ти е по силите, ясно? Но като се чака дете, ами... мъжът почва да вижда нещата другояче. Мисли си: „Мойто хлапе ще трябва да расте в тая каша. Време е да я поразчистим. Време е да съградим По-добрия свят“. Става малко... разпален. Кипи отвътре. И като чуе за Силен в ръката, тука доста ще се сгорещи поне за... добрутро, господин Ваймс!

– За мен ли говорите, а? – подхвърли Ваймс, докато минаваше покрай стражниците, изопнали се в стойка мирно.

Всъщност не бе дочул нищо от разговора, но по лицето на сержант Колън можеше да се чете като от книга, която Ваймс научи наизуст още преди години.

– Само се чудехме дали щастливото събитие... – подхвана Колън, повлякъл се след командира на Стражата, който взимаше по две стъпала наведнъж.

– Още не – кратко го осведоми Ваймс и отвори вратата на кабинета си.

– Добрутро, Керът!

Капитан Керът бързо се изправи и отдаде чест.

– Добрутро, сър! Дали лейди...

– Не, Керът. Още не. Какво се случи през нощта?

Погледът на капитана се стрелна към люляковото клонче и пак се върна на лицето на Ваймс.

– Нищо добро, сър. Още един наш служител бе убит.

Ваймс застина.

– Кой? – попита рязко.

– Сержант Силен в ръката, сър. Убит е на Шосето на петмезената мина. Пак е бил Карсър.

Ваймс си погледна часовника. Имаха десет минути да стигнат до двореца. Но изведнъж времето загуби всякакво значение. Седна зад бюрото си.

– Има ли свидетели?

– Този път са трима, сър.

– Толкова много?

– Всички са джуджета. Силен в ръката дори не беше на работа, сър. Свърши му дежурството, отишъл да си купи пай с месо от плъх и картофки от един магазин и на излизане се натъкнал право на Карсър. Онзи дявол го намушкал в шията и си плюл на петите. Вероятно е помислил, че сме го открили.

– Търсим този тип седмици наред! И той е налетял на горкия стар Силен в ръката, когато джуджето само си е мислело за закуската?! Ангуа тръгна ли по следата?